

عنوان مقاله:

مقایسه موفقیت در بارداری در زنان با پاسخ دهی ضعیف تخمدان تحت تحریک مضاعف تخمدان یا دو تحریک متوالی معمولی: یک مطالعه گذشته نگر

محل انتشار:

مجله زنان، مامایی و نازایی ایران، دوره 27، شماره 4 (سال: 1403)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسندگان:

اشرف آل یاسین - استاد گروه زنان و مامایی، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی تهران، تهران، ایران.

آنوسا اعتضادی - استادیار گروه ناباروری و IVF، مرکز تحقیقات بهداشت باروری، گروه زنان و زایمان، بیمارستان الزهرا، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی گیلان، رشت، ایران.

وجیهه هزاری - استادیار گروه زنان و مامایی، مرکز ناباروری رویش، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی بیرجند، بیرجند، ایران.

مرضیه آقاحسینی - استاد گروه زنان و مامایی، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی تهران، تهران، ایران.

صدیقه حسینی موسی - دانشیار گروه زنان و مامایی، گروه ناباروری و IVF، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی تهران، تهران، ایران.

آیدا نجفیان - دانشیار گروه زنان و مامایی، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی تهران، تهران، ایران.

فاطمه سروی - دانشیار گروه زنان و مامایی، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی تهران، تهران، ایران.

مریم شعبانی نشانی - استادیار گروه بیولوژی تولید مثل، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی تهران، تهران، ایران.

خلاصه مقاله:

مقدمه: در برخی از موارد بیماران نازا مبتلا به پاسخ ضعیف تخمدان هستند، بنابراین نیاز است تا با تحریک مناسب، تعداد تخمک های مناسب به دست آید. تعداد تخمک های به دست آمده ارتباط مستقیمی با موفقیت باروری دارد. مطالعه حاضر با هدف مقایسه دو روش تحریک مضاعف و دو تحریک متوالی معمولی و ارتباط آن ها با پیامدهای بارداری انجام گرفت. روش کار: این مطالعه هم گروهی گذشته نگر در سال ۱۴۰۲-۱۴۰۱ در بیمارستان شریعتی تهران انجام شد. در مجموع ۱۴۰ زن با پاسخ دهی ضعیف تخمدان بر اساس معیارهای Bologna و تحت پانکچر تخمک برای لقاح آزمایشگاهی انتخاب شدند. از این میان، ۷۰ بیمار با تحریک مضاعف و ۷۰ بیمار با دو تحریک متوالی معمولی پس از انتقال جنین از نظر نرخ حاملگی بالینی و میزان تولد زنده تجمعی مقایسه شدند. تجزیه و تحلیل داده ها با استفاده از نرم افزار آماری SPSS (نسخه ۲۴) و آزمون تی تست، من وینتی و کای دو انجام شد. میزان p کمتر از ۰۵/۰ معنی دار در نظر گرفته شد. یافته ها: بر اساس نتایج، اگرچه درصد بارداری بالینی ($p=۲۸/۰$) و تولد زنده ($p=۵/۰$) در گروه تحت تحریک مضاعف بیشتر بود، با این حال ارتباط معناداری بین آن ها مشاهده نگردید. همچنین تعداد اووسیت های MII و فولیکول های بیشتر از ۱۴ میلی متر و تعداد جنین های فریز شده در گروه تحت تحریک مضاعف در مقایسه با گروه دیگر بیشتر بود که از نظر آماری معنادار بود ($p<۰۵/۰$). نتیجه گیری: تحریک مضاعف در مقایسه با تحریک متوالی معمولی هیچ گونه برتری در پیامدهای بارداری از جمله بارداری شیمیایی و بالینی نداشت. با این حال می تواند باعث افزایش به دست آوردن تعداد تخمک های MII، فولیکول های با سایز بیشتر از ۱۴ میلی متر و تعداد جنین های فریز شده گردد.

کلمات کلیدی:

پاسخ ضعیف تخمدان، پیامدهای بارداری، تحریک تخمدان، لقاح آزمایشگاهی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2057392>

